

ใน...
๓ ๐๗๑
๑๕๗๖๕

เรื่องราวมีอยู่ว่ามีกระแสเรื่องมหาวิทยาลัยกำลังจัดเตรียมทำ
หอจดหมายเหตุ โดยรวบรวมประวัติความเป็นมาทั้งหมดตั้งแต่ยุคเริ่มต้นการ
ผลักดันจนกระทั่งปัจจุบัน อย่างไรก็ตามก็มีกระแสตามออกมาติดๆ ว่า บุคคล
ในระดับท้องถิ่นหรือระดับรากหญ้าที่เคยร่วมผลักดัน มีแนวคิดสร้างสรรค์
ในการจะเป็นมหาวิทยาลัยเหมือนกับใครๆ เขา กลับถูกหลงลืม ละเลย
บางคนกลายเป็นคนที่ประสบความสำเร็จไปเสีย เพราะไปบริจาค
ที่ดินเป็นเพื่อสร้างเป็นถนนทางเข้ามหาวิทยาลัย แต่เมื่อมหาวิทยาลัย
สร้างเสร็จที่ดินที่เหลือด้านในของบุคคลดังกล่าวก็ถูกปิดตายหาทางออก
โดยสะดวกไม่ได้

๑๕๗๖๕
๑๕๗๖๕

นอกจากนี้ยังมีการวิพากษ์วิจารณ์ เรื่องการละทิ้งความสำคัญ
ของคนในท้องถิ่น บางรายถึงกับส่งจดหมายเปิดผนึกไปให้ทางอธิการบดี
ทำนองตัดพ้อว่าสภามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีแต่คนที่มาจากกรุงเทพฯ หรือ
ส่วนกลาง ไม่มีคนเชียงใหม่ที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการผลักดัน ทำให้มหาวิทยาลัย
ที่คนผลักดันมุ่งหวังจะให้เป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่นและสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ
กลายเป็นมหาวิทยาลัยดาดๆ ไม่ต่างจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ บางคนเคยผลัก
ดัน บริจาคที่ดินจำนวนมากมาย ร่วมรณรงค์ปลูกกระแสมาตั้งแต่ต้นก็กำลังถูก
ลืมเลือน สิ่งเหล่านี้อาจไม่ต้องรอให้ถึงตอนทำจดหมายเหตุ เอาเพียงการดำเนิน
กิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบัน ก็มีคนที่คนท้องถิ่นไม่รู้จักหน้าค่าตาในกิจกรรม
ต่างๆ เสียเป็นส่วนใหญ่

ในประเด็นทาง "วิชาการ" นั้น "เสียงเสรีภาพ" คงไม่อาจจะล่วง
ละเมิดการทำงานของคณะบริหารมหาวิทยาลัยได้ เพราะต่างมีความรู้และ
ประสบการณ์กันทั้งนั้น ระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นแก่คร่ำครืออย่างคนพื้นที่คงจะ
ไม่กล้าแนะนำใดๆ อย่างไรก็ตามกรณีของการชำระประวัติศาสตร์ในอดีตนั้น
อยากจะแนะนำมหาวิทยาลัยชกนิดว่า ให้คำนึงเสียว่าคณะผู้บริหารในปัจจุบัน
มีหน้าที่ต้องรวบรวมและเรียบเรียง ไม่ใช่เอาข้อมูลเท่าที่ตนมีอยู่โดยเรียบ
เรียงเฉพาะตอนที่ตนเองได้เข้ามาทำงานเป็นที่ตั้ง จากนั้นใครเคยมีประวัติผลัก
ดันก็ให้ส่งเรื่องเข้าไปเสนอหน้า ถือว่าผิดหลักในวิชาประวัติศาสตร์อย่างยิ่ง

ยิ่งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงกำลังพัฒนาให้ไปสู่ความเป็นมหา
วิทยาลัยในระดับนานาชาติ เป็นศูนย์กลางการศึกษาของเขตสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ
ไทย พม่า ลาวและจีน ยิ่งจำเป็นต้องมีประวัติศาสตร์ที่ตรงตามความเป็นจริง
ไม่ใช่ประวัติที่เลอะเลือน หลงลืมความเป็นจริง เพราะประวัติศาสตร์ก็เป็นเพียง
แค่ประวัติศาสตร์ ย่อมไม่สามารถนำมาใช้หาผลประโยชน์ใดๆ ได้ เพียงแต่เสีย
ตายคนระดับผู้ใหญ่ในมหาวิทยาลัย จะหลงลมไปกับกระแสนานาชาติจนหลง
ลืมคนท้องถิ่น และเมื่อหลงลืมได้แม้กระทั่งประวัติศาสตร์ของตนเอง ก็ย่อมไม่
สามารถมั่นใจได้ว่าจะหลงลืมการพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไปอีกหรือไม่.